

[Henry Christensen.]

sine egne erklæringer ønsker opretholdt valgperioden ud, er efter venstres opfattelse både uegnet og uholdbart som grundlag for løsningen af alvorlige økonomiske og erhvervsmæssige problemer. Derfor er der konsekvens i vores råd til regeringen om, at den simpelt hen følger vores opfordring til at give landet et snarligt folketingsvalg. Man spørger ofte om oppositionens råd. Blandt de mange råd, jeg har givet i dag, vil jeg ikke mindst henvise til det sidste råd.

Poul Dam: Efter den karakteristik af mit parti, som hr. Henry Christensen lige har givet, vil det næppe undre nogen, at jeg ikke kan opretholde den samme, meget voksne alvor, som hr. Henry Christensen jo altid er præget af.

Debatten her er på mange måder en skuffelse for mig. Jeg havde ventet, at venstre og de konservative nu endelig ville komme frem med beviserne for den myte om folketingsflertallets erhvervsfjendskhed, som man har prøvet at udsprede nu igennem længere tid, men det, vi har hørt, er jo ikke andet end en fortsat afspilning af slidte plader fra V og Ks meget gamle diskotek. Det har den fornøjelse, som det altid har at høre gamle, kendte toner, men det er også det hele. Om det er det, vi egentlig skulle bruge tiden til i øjeblikket, er jo nok tvivlsomt.

Det er jo fantastisk, hvad man mener at kunne bilde vælgerne ind: at man her i fuldt alvor mener at kunne bilde vælgerne ind, at arbejderpartierne, de to partier, der — det må man vel nok have lov at sige — i størst udstrækning har lønmodtagere blandt deres vælgere, skulle være ligeglade med produktion og beskæftigelse og føre en politik, som ville bringe beskæftigelsen i fare. Jeg lagde nok mærke til, at hr. Haunstrup Clemmensen tænker på store og små og på barnet, der i vuggen lå, som han gjorde i begyndelsen. Men han må tilgive os, vi andre vil nu først og fremmest tænke på beskæftigelsen, og ingen erhvervs politik, som bringer beskæftigelsen i fare, vil kunne få os som talsmænd.

Nu er det jo heller ikke det, sagen drejer sig om. Forespørgslen er jo i sin ordlyd formet meget raffineret, med en smuk og højtidelig indledning og derefter med en anden del, som er let insinuerende, som for-

tæller, at regeringen er ude på at pålægge erhvervene tid- og udgiftkrævende administrative opgaver, ude på at søge gennemført forslag, der ensidigt pålægger erhvervene øgede økonomiske byrder osv.

Meget nydeligt, men jo ikke noget, man i fuldt alvor kan betragte.

At man f. eks. virkelig vil hævde, at de afskrivningsregler, der er blevet indført, er et generelt problem, der allerede nu, selv om det skulle være rigtigt, hvad man sagde om dem, havde fået afgørende indflydelse på produktion og beskæftigelse — dér er man jo langt ude. Men sagen er, at det, man er ude på, det er slet ikke de generelle problemer, det er forskellige små Hasaner, man nu har, og som man gerne vil have taget særligt hensyn til.

Metoden er jo efterhånden velkendt. Der argumenteres her ganske stærkt med, at erhvervene er utrygge, der er utryghed over for den politik, som regeringen følger, mere eller mindre forårsaget ved regeringens samarbejde med socialistisk folkeparti. Men denne utryghed, som måske findes hos erhvervene, hvor kommer den fra? Ja, der spilles jo ping-pong med den. Først opstiller de borgerlige partier en lang række skræmmebilleder, som måske virkelig skræmmer nogle af erhvervsfolkene, og derefter kan man anvende denne skræmning af erhvervsfolkene som argument herinde. Det er ikke særlig stor politik, tværtimod, det er denne systematiske dyrkelse af mistilliden som politisk våben, men jo ikke alene politisk våben; det er jo sådan, at den mistillid til økonomien og til den økonomiske politik, man hermed skaber, det er i sig selv et middel til at ødelægge dansk økonomi, det er med til at nedstemme konjunkturforsventningerne, det er med til at gøre de erhvervsdrivende bange for udviklingen, altså med til at sætte en uheldig udvikling i gang nok så meget som noget andet.

Man har et meget godt eksempel på det i sidste nummer af Tidsskrift for Industri, hvor der er en leder under overskriften „Lad os se sandheden i øjnene!“ Jeg bliver altid meget bekymret ved udråbstegn efter den slags sætninger. Man er bange for, at der er lidt galt enten med sandheden eller med øjnene. Men der står her, at regeringen lægger skylden på de udenlandske konjunkturer, og arbejdsministeren taler om struk-